

NYHETSBREV Nr 10 2008

Kära vänner!

Det är november 2008 och vi i Aralsjösällskapetets styrelse kan konstatera att vi haft och har ett arbetsår när vi sporrat varandra att försöka göra ännu mer för att uppmärksamma Aralsjöns situation både för människorna som bor där och för ekosystemet. I år har vi arbetat med seminarier om energifrågor och om vatten, med information till gymnasie studerande, samt nu till den 21 november i Uppsala och den 22 november i Stockholm ett seminarium om kultur samt en fotoutställning från området. En av våra mest namnkunniga medlemmar, Bo Libert, har som beskrivs mer utförligt nedan riktat strålkastarljuset mot Aralsjöområdet genom en mycket saklig och intressant artikel i UNT.

Delvis kämpar vi i hård motvind eftersom Sverige beslutat att om möjligt att arbeta direkt i landet på grund av den hårda linjen som framför allt den uzbekiska regimen framhårdar i mot internationella organisationer. Men vi har också medvind genom vårt eget engagemang och den laganda som vi känner när vi jobbar tillsammans. Inte minst ger intresset från er alla medlemmar i form av e-postar, brev och besök på vår hemsida - och framför allt ert deltagande i arrangemangen! en stark motivation att envist jobba vidare.

Svenska Aralsjösällskapet är som ni alla vet en liten enskild organisation där alla arbetar ideellt utom om det gäller mycket stora arbetsinsatser som kräver ”professionell” erfarenhet och kunskap. Ett sådant uppdrag har i år utförts av undertecknad och vår förste vice ordförande Gunilla Björklund: vi har tillsammans under sommaren och hösten skrivit en rapport om bomullsodling, vattenanvändning och Aralsjöområdets miljö. Inom kort skall denna kunskapsöversikt (ca 30 s. på engelska och på svenska) ligga dels på våra egna websidor, dels på websidorna hos Gudrun Sjöden AB (finansiär av projektet). Håll utkik!

I början av år 2009 återkommer vi med ett seminarium om uppdaterad information i form av kartmaterial om den aktuella situationen för Aralsjön och dess närområde. Detta seminarium kommer att ske på Stockholms universitet med Naturgeografiska inst. där som värd. Vi återkommer snart med mer information om när, var och hur...

Slutligen vill jag önska en riktigt god jul. Ett julklappstips till den försöker hitta på en klapp till en person som redan har allt: ett medlemskap och en liten pengagåva till Svenska Aralsjösällskapet! Vi kommer att förvalta dessa gåvor väl.

Med många varma hälsningar

Ingrid Karlsson
Ordförande

*PS. Kassören hälsar – med all respekt – att det är fullt möjligt att betala sin medlemsavgift för 2009 redan nu. Och till dem som inte betalt medlemsavgift för 2008 (och/eller 2007), använd gärna PG 354 165 – 3, Svenska Aralsjösamfundet. Tack!
100 kr för vuxna, 50 kr för pensionärer och studerande. DS*

Kallelse till en annorlunda konsert

Kultur inom Aralsjöområdet.

Vid vårt årsmöte den 7 maj framlade styrelsen sina planer på en annorlunda form av seminarium. Motivet angavs i förra nyhetsbrevet: ”det finns ett behov av bättre kännedom om kultur, såväl bildkonst som musik och annat. En känd kulturprofil från Tasjkent, Alexander Djumaev, Uzbekistan, inbjuds till Sverige för att delta i ett seminarium i Stockholm om kultur och traditioner i Aralsjöområdet. Han är Regional Coordinator of The Aga Khan Music Initiative in Central Asia, AKMICA, och medlem av The Sub-Board of the Arts and Culture Network Program of the Open Society Institute-Budapest. A. Djumaev har en Ph.D. i ”Arts Critics Musicology”; från The Khamza Scientific Institute of Arts.”

Nu blir planerna verklighet, men med råge. Alexander Djumaev har med sig Gulnara Allamberganova från Nukus, huvudstaden i Karakalpakstan, d.v.s. regionen närmast Aralsjön. Hon är en uppburen sångerska och musikanter, som kan illustrera Alexanders presentation av kultur och tradition vid Aralsjön. Den första hålls i Uppsala den 21 november, kl. 16-18, den andra i Stockholm 22 november, kl. 14-17. Under seminariet används engelska men givetvis går det bra för deltagarna att ställa frågor och ge kommentarer på svenska. Programmet som det planeras i Stockholm följer nedan.

Gör er alla lediga och kom till detta unika evenemang!

Kl. 14.00

Välkomna!

Ingrid Karlsson, chairperson, The Swedish Aral Sea Society:

Maria Äppelblom, deputy chairperson, UNA of Stockholm:

Tradition and Modernity, traditional culture and modern trends:

Alexander Djumaev

Musical illustrations:

Gulnara Allamberganova

15.00 - 15.30

Refreshments, also **exhibition** of member's photos from life at the Aral Sea

Continuation - - -

Alexander and Gulnara

16.15-17.00

Discussion

Moderator *Gunilla Björklund, deputy chairperson, The Swedish Aral Sea Society*

Short introductions:

Disa Håstad, journalist

Torgny Hinnemo, författare, analytiker på UD

Open debate

För drygt 10 år sedan - - -

Då anordnades vår allra första stora konferens om Aralsjön. I Riksdagshuset med många, många mäktiga personer inbjudna. Den resulterade i den blå boken: *Alleviating the Consequences of an Ecological Catastrophe*, som finns att ladda ner på vår hemsida. Lite senare följde också bildandet av Svenska Aralsjösällskapet, som arbetat oförtrutet, men ibland med något missmod, sedan dess, för att väcka insikt om den allt djupare Aralsjökatastrofen. Då, 1998, var vi mycket hoppfulla. De centralasiatiska länderna hade blivit fria länder med demokratiskt valda ledare. Lokala organisationer för samarbete runt aralsjöproblematiken hade bildats. Men vår ambition var att väcka också den internationella solidariteten. Låt mig citera bara några rader från 1998: *rehabilitation is not only a national duty, the Aral Sea is an international obligation. – The whole world needs to acknowledge the necessity to tread lightly on the biosphere.*

Alla vet vad som sen hände – den enda miljöfråga, i och för sig ojämförbar, som nu uppmärksammas, är klimatfrågan. Medieskuggan tycks vara mycket nära djupt mörker över Aralsjön och Centralasien, Vi har också tvungits rapportera om det hårdnande politiska klimatet i Uzbekistan. Vår brevvän i Nyhetsbrev nummer 9 skrev visserligen: – *att ha en uppfattning är ännu inte förbjudet. Som man säger i Östern "Hunden skäller och karavanen går vidare"*. Men att göra "något särskilt" är knappast tillåtet, vilket vi fått känna på när det gäller försök att räcka en hjälpende hand till ensamma och handikappade barn.

Men vi vet ju att "det är inte mänskligt att ge upp". En som inte gett upp är Yusup Kamalov, ordförande i Union for the defence of the Aral Sea and Amudarya. Han deltog i vårt seminarium för 2 år sedan: "Who speaks up for the Aral Sea? Central Asia in crisis". Nu har han skickat oss ett brev med förnyade argument, djupt kända, för Aralsjöns rehabilitering. Vi citerar det i sin helhet:

Ethical arguments for transboundary rivers protection

Dear friends and colleagues!

Being involved in the Aral Sea problem for more than 30 years, I and like-minded friends always search for new arguments to convince decision makers and ordinary people that we must save the sea. Because economic arguments are more comprehensible for the majority of the population, we try to prove that saving water for the refilling of the sea may lead into the economic stability in the region.

Indeed, as it was officially stated, at the moment 100% of the water in the Aral Sea basin is being used for the needs of the population, mainly for irrigation. Many things are stated about so called "water deficiency" in the region of Central Asia even at the highest level of governments. However, if we follow simple logic, such kinds of discussion bring forward surprise, because the discharge of rivers change each year and it is ridiculous to think that next year we will get as much water as we did this year. It is more logical not to use all water of the rivers in order to protect agriculture against bankruptcy in case there is drought. There was a lot of hope related to the stream of water coming from beyond the boundaries of the Central Asia. Twenty years have already passed since all the plans with reference to the turning of the Siberian rivers were given up and hardly are they going to be reanimated; nevertheless, many people still wait for this water. It seems we should have decreased the range of agricultural production long ago and turn to the development of industry, use water

saving technologies, reduce sowing hardly fertile fields against the caprices of nature and ambitions of neighbors. It is high time that we decreased the use of water at least by 20% of annual discharge of the rivers in order to have space for maneuvers in case of lack of water and other incidents and direct these 20% to the Aral Sea. Even this amount of water could keep the sea at the particular level and prevent the absorption of Khorezm oasis by a new desert, “Aralkum”. It would also decrease the influence of the dust picked up by wind from the former bottom of the Aral Sea not only on the climate of the region, but also on the global one. Nonetheless, despite logic, Central Asian republics insist on identifying themselves as agricultural countries forever. So, use of water in a barbarian way still goes on.

To enlarge the arsenal of means in the struggle for the sea, we think that it is necessary to use ethical aspects in the process of convincing people about the necessity of frugal use of water. Just imagine, 4-5 people drink water from one 5 liter pot in front of each other. Scarcely there is anyone who would spit into this pot or would throw anything into it. All people understand that this pot is a common property and that the water in this pot is for drinking and it should not be polluted. Let us mentally enlarge the pot and increase the number of people who drink from it. At a particular stage, when this pot could be called basin, suddenly it is revealed that somebody has already been gargling and spitting back into the pot, some others have been bathing, and the others even have been meeting their natural needs in the water. Such metamorphose will not surprise many people; the majority would say that it should be like this. Only when our children are poisoned by dirty water or when we come out of the water covered with dirt, we come to comprehend that we should not behave like this towards water. When then people who pollute the water lose their responsibility for other people? What should be the maximum size of the pot and the maximum number of people who drink from it in order to make them act as they do when the pot is small? Why each person individually respects the rights of another to drink clean water, but a group of people working for example together at the same factory, become ignorant with relevance to dirty discharge from this factory that flows into the rivers? Why the population living in the downstream tolerates this situation and does not struggle for their rights for clean water and for its adequate amount? The answers to these questions are in the sphere of culture and ethics.

In the Internet you may find an interesting small article – “Success Depends on Attitude and Not Resources” – from which I want to quote a little.

“...On analyzing the behavior of the people in rich & developed countries, we find that the great majority follow the following principles in their lives:

1. Ethics, as a basic principle.
  2. Integrity.
  3. Responsibility.
  4. Respect to the laws & rules.
  5. Respect to the rights of other citizens.
- Etc.

In poor countries, only a minority follow these basic principles in their daily life.

We are poor not because we lack natural resources or because nature was cruel to us.

We are poor because we lack attitude. We lack the will to comply with and teach these functional principles of rich & developed societies...”

We can see that in the list above ethics is the first item. Its influence even on the economy of the developed countries becomes obvious. In the relationships between people and countries

situated up and downstream, ethics should play the main role. This is mainly related to the population and the countries that are downstream which practically do not have any means of influence on the countries upstream. Pay attention that the existence of, for example, the Aral Sea, depends on the subjects that are situated upstream. Taking all the water from the upstream, they do not think that they incapacitate people downstream even to have a sea as a property. Consequently, the economy of the population of the Aral Sea is shattered, the environment is degraded, nation's health and genetic fund are disrupted. The population is forced to move to more wealthy regions. Meanwhile, it is obvious that any upstream person's answers to the questions – “Do the people living downstream have the same rights as the ones living upstream? Do the people living around the sea have the right to have the sea as a property?” - would be positive. However, there is stark contrast between the mentality of the society and every individual, especially in Central Asia. At the level of society any kind of weakness of a particular nation or a group of people is regarded as a defect, and vice versa, strength that is endorsed by any kind of means, even illegal ones, is seen as achievement. The main cause for such a condition is the tradition of unquestioned submission to the elders and to the ones who are higher in position. This is the result of the extremely long soldierly background of our nations. It is high time that we governed our society according to the new principal rules that respect the rights of an individual to have his own opinion, position and property. Only under such conditions we can expect practical changes in the use of water and in the relationship to the downstream people who suffer involuntarily.

In this respect we have something to learn from the West. It is true, a lot of useful cultural novelty comes from there, but in the Asian culture there was a time when the relation to water was different. For instance, it was forbidden to sweep towards the direction of water source. They used to deliver water to the most remote points from the source and only then the others could use the water. When he was a child my father witnessed an event when a man coming from a city to a village swam in a small ditch. The local mullah immediately called the villagers and they changed the course of the ditch passing by the place where the man swam. Water used to be holy! Unfortunately, such kind of attitude is not found anywhere anymore. Even many developed western countries cannot boast about their humane attitude towards population downstream.

Those who live downstream do not have real influence on upstream ones although both of them have the same rights. Nevertheless, the upstream subjects are continuing to use rivers as a free of charge convenient and hidden transport to remove many kinds of waste, trash, drainage and sewage waters away from their own county, state or region. Nowadays, there is an incapability of the rivers to self-clean because of the giant amount of waste and persistent organic pollutants there. The pollutants temporarily buried in sludge are coming up due to some accidents like bombing of ice jam-up or during quest works on bottom. At that time the concentration norms of pollutants in the water are overreached multiply. The rights of downstream subjects for water with the same quality as it is at the source are destroyed. An invisibility of waste in the water and lack of control provoke some subjects to hide evidence of many kinds of violations in water. Such behavior that looks like a criminal one, or a child behavior thinking that anything could be hidden in water is unworthy of human being. It should be eliminated as racism, slavery and gender inequality. We face violation of human rights not by race or gender but by geography.

Recognizing water as something sacred should become a sign of high culture and respect for neighbors of any nation. It is necessary to implement legislation along transboundary rivers to increase the degree of charge if evidences were hidden in the water. Equality of rights of

downstream and upstream people has to be realized in practice and become a norm of behavior.

This situation should encourage the United Nations to take into consideration that UN is not only a platform for negotiations but that it should also act as the conscience of humanity! It is time to end one of the last inequalities on the Earth! It is time for UN to come up with initiative to stop any disposal into any water which is a blood of human being which is temporarily out of our bodies!

ARAL SEA MUST BE SAVED AND RESTORED!

(Från 11th International River Symposium, Brisbane 1-4 sept. 2008)

Vad kan man göra?

Frågan är nog inte möjlig att besvara. Men något om vad man *vill* göra är värt att besinna.

Yusups uppmaning till FN att ta sitt ansvar har han konkretiserat i två första-steg av symbolisk karaktär:

- Att instifta en Day of the Aral Sea

Om riktigt många organisationer signerade en ansökan om detta genom UN commission on Sustainable Development skulle det öka mediebevakningen och utöva ett tryck på de agerande parterna att samsas och få något gjort, menar Yusup

- Att ge status av en FN-institution till Aral Sea Rehabilitation International Fund .

Yusup menar att de hjälpaktioner som nu pågår är felriktade. Det verkliga dilemmat är vattnekonomin, men man sysselsätter sig mer med studier av konsekvenserna och kosmetiska åtgärder än att gå till botten med missförhållandena. Med FN-auktoriteten skulle fondens påbud kunna leda till radikala åtgärder.

Vår huvudtalare vid konferensen 2006, Michel Glantz, ser också värdet av status som påtryckningsmedel. Han vill att återställandet av Aralsjön ska få erkännande och status genom att föras in på UNESCOs världsarvslista (se Michaels artikel på vår hemsida www.aralsjon.nu)

Konkreta, radikala åtgärder handlar om att minska vattenförlusterna och föroreningarna. T.ex. cementering av Karakumkanalen och andra allmänna kanaler, som åstadkommer att minst 40 % av Amudarjas vatten läcker ut eller avdunstar. Idag förloras troligen omkring 90 % av Amudarjas vatten till ingen nytta. ”We must economize water like Israel”, skriver Yusup.

Mer om vatten

I januari 2008 hade vi ett välbesökt seminarium i Missionskyrkan i Uppsala med Bo Libert och Nicholas Swanström. Ni som var där skulle säkert velat höra mer av de ovanligt initierade talarna. Den 5 oktober fick åtminstone vi Uppsalabor chansen: UNT Debatt publicerade då en artikel av Bo Libert med titeln **Vattenkris hotar länder i Asien**. Bo Libert är regional miljörådgivare vid FN:s ekonomiska kommission för Europa. Eftersom alla läsare inte har UNT och inte heller kan söka upp artikeln på Internet tar jag mig friheten (efter vederbörlig kontakt med UNT) att citera några viktiga punkter.

Artikeln ger inte bara naturvetenskapliga fakta utan behandlar också samarbetsbehovet mellan de fem centralasiatiska länderna som är beroende av samma vattenflöde, men för mycket olika behov. Men tillsammans måste de balansera vattenutnyttjandet. Under Sovjet-tiden inriktade man sig bara på att producera så mycket bomull som möjligt, no matter what! Men nu har man att ta hänsyn till behovet av vattenkraft för el-produktion uppströms och för

människornas behov nedströms. Men fortfarande efter 16 år av självstyre har man inte lyckats lösa problemen. Man har hankat sig fram år för år. Men i år står Uzbekistan utanför avtal om byte av sommar-elström mot el, gas och kol under vintern. Det ökar ytterligare spänningen mellan länderna. Den senaste vintern var ovanligt torr och kall och riskerna för de fattigaste av de fem länderna växer: Tadjikistan drabbades allra hårdast, skriver Bo Libert ”Sjuka och gamla frös helt enkelt ihjäl i bostäder som inte kunde värmas upp när utetemperaturen var minus 25 grader”.

Aralsjöns behov negligeras fortfarande med undantag för de kazakstanska projekten i Lilla Aral: ”Vatten och politik är nära kopplade i Centralasien – särskilt ett år som detta. Centrala frågor såsom skydd av ekosystemen i de stora floderna och den krympande Aralsjön är dock inga avgörande frågor i regionen. Huvudkonflikten är motsättningen mellan vattenkraft och bevattnat jordbruk.”

En kall vinter till vore förödande. Skulle det kunna vara en förklädd välsignelse: ”på den politiska nivån kan förstås krisen leda till besinning och försök att finna en acceptabel lösning för alla – uppströms som nedströms”. Motsatsen är också möjlig: en kollaps för de svaga staterna Tadjikistan och Kirgizistan.

Och ändå finns det vatten för en trygg framtid! ”Om tillgångarna används på ett vettigt sätt kan både naturens och människornas behov tillgodoses bättre. Men det kräver betydande insatser på nationell nivå och i utvecklingen av samarbetet mellan länderna.”

Det krävs också stora ansträngningar från det internationella samfundet, som dessvärre visat både okunskap och bristande förmåga att samarbeta. Tyvärr kan vi inte alls känna oss stolta: Sverige har varit oengagerat och signalerar nu att man tänker fasa ut sitt stöd för regionen till 2010. Trots att alla EU-länder har ett uppenbart egenintresse av att Centralasien utvecklas väl.

Bo Libert avslutar sin artikel med en varning: ” *Det är absolut nödvändigt att finna långsiktiga lösningar för vatten- och energianvändning av befolkningen i regionen. De problem som återfinns i närregionen – framförallt i Afghanistan – får inte spilla över till de betydligt fredligare länderna i Centralasien*”.

Positiva nyheter från regionen

Nedanstående är ett direktcitrat från www.levendehav.dk och ger oss några positiva nyheter från regionen. Det kan kanske behövas!

Press release – Aralsk, Kazakhstan on June 18 2008

Historical day at the Aral Sea in Kazakhstan

- NGO Aral Tenizi, Aralsk, Kazakhstan, and The Danish Society for a Living Sea

- It is unbelievable that we should come to experience this day says fisherman Batyrkhan Prikeev, president of the Kazakh environmental and fishery organisation Aral Tenizi. – I was only a small boy when the sea disappeared, and it became a part of our identity that we had lost it. Now, the water will soon be back at my village Karateren, and we are again catching fish on the Aral Sea.

On the 19th of June, Batyrkhan Prikeev will celebrate the fact that the Northern part of the Aral Sea is almost re-established. Together with the Kazakhstani prime minister Karim Masimov and the president of the World Bank Bob Zoellick, the Aral fishermen and local authorities will mark the occasion of the successful completion of the first phase of the SYNAS-project (Syr Darya Control and Northern Aral Sea). The ceremony takes place on the dam across the Berg Strait, which is the most visible result of the efforts of the Kazakhstani government and the World Bank to re-establish the Northern Aral Sea. (The first phase of the SYNAS-project also included improvement and restoration of the canal systems along the Syr Darya river, as well as a new water resource management).

While the water level in the NAS has now been heightened and stabilized, the second phase of the SYNAS-project will bring back water in the harbour of Aralsk, whose stranded vessels and unemployed cranes for many years have created a tragic setting for the daily life as well as the impression of the many visitors from abroad.

Batyrkhan Prikeev is the chairman of the independent NGO Aral Tenizi ("The Aral Sea"), which has worked for the reestablishment of the fishery on the NAS since it was opened in 1998.

- It is an historic day for us, says Batyrkhan Prikeev, but it is also a sad day, because we have to say goodbye to our Danish friends. Luckily, we are now strong enough to bring the development further. The fishery is much better organized today, and we are selling fish in both Russia and Uzbekistan, while new processing factories are shooting up across the region.

The first initiatives in the rehabilitation of the NAS fishery were made in the early and mid 1990s by the Danish NGO "The Danish Society for a Living Sea". In 1996, a trial fishery was conducted and since then the project "From Kattegat to Aral Sea" has supported the development of the fishery sector, supported by the Danish international development assistance (DANIDA). Says project leader Kurt Bertelsen Christensen who all together has spent two years of his life in the region since 1991:

- In 1994, when we wanted to start up the project, no one believed in the possibility of the development we have been part of since. But we believed in it, and so did our partners in Aral Tenizi. We can now withdraw with good conscience. We believe that the further development is in good hands, especially with Aral Tenizi, and even though there is still some distance to cover, before the fishermen can finally handle everything by themselves, it is obvious that all levels of the trade are now much stronger. We are specifically happy that the Japan Social Development Fond has granted nearly two million dollars US to assist the fishery communities around the sea on their last steps to independent and viable economic structures. The Japanese project will be implemented through our partner Aral Tenizi, which in itself proves the sustainability of our common efforts over the years.

For further information, contact project coordinator of Aral Tenizi, Zhannat Makhambetova at + 777 456 7787, or Danish project leader Kurt Christensen at + 702 550 7216.

More information also available at www.levendehav.dk

Documentation

Speech of Project Leader Kurt Bertelsen Christensen at the ceremony on the Berg Strait, June 19 2008.

Dear President, Dear Prime Minister, Dear Aral Fishermen, Ladies and Gentlemen.

Thank you for giving me this opportunity to talk to you today. We have followed the fishery in this region since 1991 and standing here today gives me great pleasure. Lots of things have happened over these years and I will highlight some mile stones on the way from 1991 to 2008. But when I look back to day there is only one word that really describes the overall change – it's a miracle. In 1991 we had a dead sea; in 2008 Aral Sea is a living sea.

In 1996 our organisation **The Living Sea** started working to help and assist in the rehabilitation of the fishery on the Northern Aral Sea. The first real fishery on the Aral Sea for many years was opened that same year and provided proof that the Aral Sea was alive.

In 1999 the first general assembly of the NGO Aral Tenizi was held with more than 600 participants.

In 2003 Kazakhstan and the World Bank signed the SYNAS project, and in Aralask we established the fish processing centre Kambala Balyk.

Along the way a lot of important things have happened: we have successfully marketed fish of high quality; we have received strong support from the fishermen and the Kazakh authorities in Astana, Kyzylorda and Aralask; and we have also benefited from the great support of international agencies and foundations like DANIDA, the World Bank, Mashav, USAID, UNDP amongst many more. All this together has provided a strong foundation that makes it possible to look forward with confidence.

Today the Northern Aral Sea is nearly restored; fish processing plants are shooting up in Aralask and Kazalinsk; JSDF will continue to build up capacity in the Aral fishery - and we thank president Nazarbaev and the World Bank for signing the Second Phase of the SYNAS project. Our hope is that the project will help to totally restore the NAS and the water will finally come back to the harbour of Aralask.

Now Danish financial support to the Aral Sea has come to an end. It's sad on the one hand but we know that our partner NGO Aral Tenizi, together with support from the JSDF, can - and will - take over all these responsibilities in the coming years.

We have contributed to the development of the fishery in this region, but we have also got a lot back from the fishermen and the people here, most of all friendship. Therefore we will end this presentation by singing a song about the Aral Sea: Our common hope for a glorious future for the Aral Sea **and its people**.

Thank you

Notiser

Media freedom seminar

I början av oktober arrangerades ett seminarium i Tashkent med detta tema. Titeln var Liberation of Mass Media – An important Component of the Democratisation of the Society. EU och den uzbekiska regeringen var tillsammans sponsorer för evenemanget. Seminariet var givetvis välkommet och en allvarlig förhoppning är att det signalerar en förändring av den tuffa attityd som journalister mött i Uzbekistan. Hur läget utvecklas kan följas på hemsida hos Human Rights Watch, som fram till juli i år haft en egen representant i Uzbekistan och hos International Crisis Group (www.hrw.org; www.crisisgroup.org)

Isolera inte Uzbekistan

Ingen har kunnat undgå att observera Elin Jönssons bok om Andijan och de kloka intervjuer hon gett vid upprepade tillfällen. ”*Isolera inte Uzbekistan*” lyder överskriften på en intervju i diVERse (www.kniivila.net/2008/jonssonuzbekistan)

”Jag tror på ett ökat samarbete inom specifika områden, till exempel utbyte inom yrkeskårer. Jag tror att isolering är farlig. Uzbekerna har tidigare upplevt sig ha en anknytning till Europa via Ryssland, det ska man ta vara på. Annars finns det risk att till exempel Iran får större inflytande i regionen”, säger Elin..

Den tanken är något för Aralsjösällskapet att ta vara på – jämför våra förslag om universitetskontakter och nätverkande i Karakalpakstan i vår sista anslagsansökan.

Ferghana Ru

Från Kaukasienlistan saxar jag denna information om bästa hemsida:

”En av de absolut bästa webbplatserna med information om centralasien är Ferghana Ru (www.ferghana.ru). Den har sitt säte i Moskva men den huvudansvarige *Dan Kislov* kommer ursprungligen från staden Ferghana i Uzbekistan, Till en början öppnade han webbplatsen för att ge ferghana-skolans poeter skulle ha någonstans att publicera sig sedan den uzbekstanskaförlagsverksamheten hamnat i kris i början av 1990-talet. I dag innehåller Ferghana Ru information om politik och kultur och andra aspekter på livet i Uzbekistan och andra centralasiatiska stater.”

Er sekreterare

Kerstin Lindahl-Kiessling